

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
*Αργυροῦν μετὰλλιον Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Τιμὴ φύλλου δραχμαὶ 800

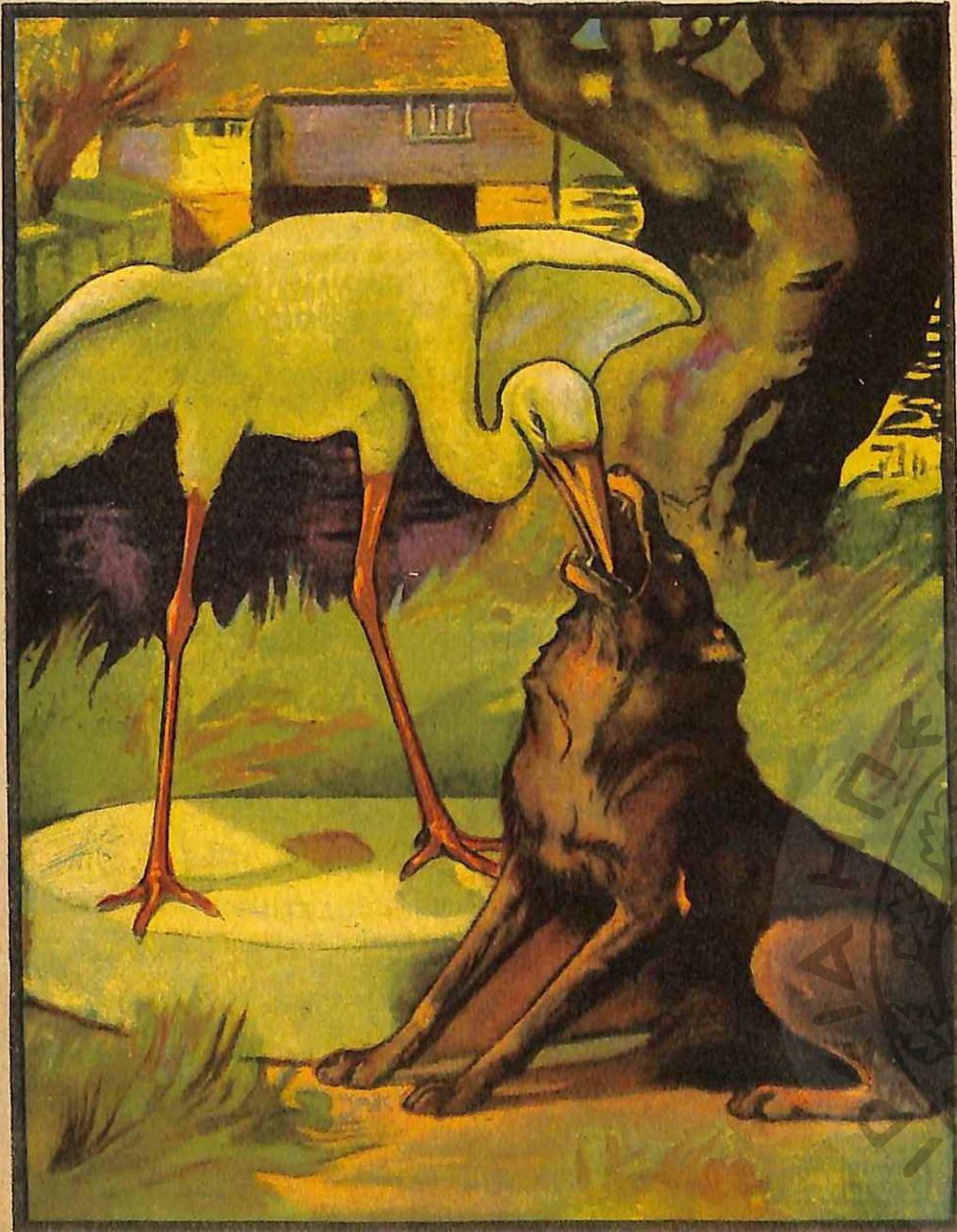
Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

Ἀθήναι, 7 καὶ 14 Ἰουνίου 1947

Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 23-24

Αἰσῶπειοι μῦθοι

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΠΕΛΑΡΓΟΣ

Ὁ Κύρ Λύκος ὁ γνωστός
καὶ μεγάλος πόντος
κάλεσε τὸ Λέλεκα
τὸ γιατρὸ ἐπειγόντως.

—Βγάλε μου τὸ κόκκαλο
(τᾶχε φέρει σκοῦρα)
καὶ πληρώνω στή στιγμή
κι' ὅσο θές τὴν κούρα.

Κι' ἄνοιξε τὸ στόμα του
Πῶ! πῶ! πῶ! λαχτάρεις
καὶ φανήκαν φοβερὲς
νά! κάτι δοντάρεις!..

Σὰν γιατρός ὁ Λέλεκας
ξέρει κάθε πάθος
καὶ βουτάει τὸ ράμφος του
στοῦ λαιμοῦ τὸ βάθος

Καὶ μὲ δεξιότητα
ποὺ ὁ καθείς θαυμάζει
βρίσκει εὐθὺς τὸ κόκκαλο
καὶ τὸ βγάζει!..

Περιμένει ὁ Λέλεκας
μιά πού ἦρθε ἡ ὥρα
νὰ εἰσπράξει τὸν παρᾶ
ἀπ' τὸ Λύκο τώρα.

Μὰ τὸ Λύκο τρανταχὰ
γέλοια τὸν κρατοῦνε
καὶ τὰ δόντια του ἀκονᾶ
ποὺ τριζοβολοῦνε.

Θάπρεπε κύρ Λέλεκα
νὰ θεωρεῖς μεγάλη
τύχη πού τὸ γλύτωσες
τὸ κουτὸ κεφάλι

Ἀπ' τοῦ Λύκου τᾶβγαλες
φουκαρὰ τὸ στόμα
καὶ ζητᾷς ἀνόητε
κι' ἀμοιβὴ ἀκόμα;

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

Η ΦΑΣΟΛΙΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

«Έτσι λοιπόν κάνανε πάντοτε κι' έτρωγαν βασιλικά, ώσπου μιὰ μέρα λέει τὸ παιδί στὴ μάνα του :

— Μάννα, θὰ φωνάξω τὸ βασιλιά νὰ τοῦ κάνω τραπέζι.

— Βρὲ παιδάκι μου, κάθησε στ' αὐγά σου. Ἐχουμε σπῖτι ἐμεῖς γιὰ νὰ δεχθοῦμε τὸ Βασιλιά :

— Τί σὲ νοιάζει, ἐγὼ θὰ πάω.

Πάει μιὰ καὶ δυὸ στὸ παλάτι τοῦ Βασιλιά. Στὴν πόρτα τὸν σταματοῦν οἱ στρατιῶτες.

— Ἀλάργα, τοῦ λένε, τί θέλεις ἐσὺ ἐδῶ ;

— Ἦρθα νὰ καλέσω τὸ Βασιλιά τραπέζι.

Ἄντε βρέ, φύγε ἀπὸ δῶ, ποὺ ἦρθες καὶ σὺ νὰ φωνάξεις τὸ Βασιλιά σὲ τραπέζι.

— Ἀφήστε με νὰ περάσω καὶ τὸν θέλω τὸ Βασιλιά.

— Μωρὲ φύγε ἀπὸ δῶ μὲ τὸ καλὸ, μὴ σὲ πιάσουμε μὲ κανένα ξύλο καὶ τότε θὰ ἰδεῖς βασιλικὸ τραπέζι.

Ὁ Βασιλιάς ὅμως ἄκουσε ὅλη τὴ φαταρία καὶ ἔτρεξε νὰ ἰδεῖ τί γίνεται. Τοῦ εἶπαν λοιπὸν ὅτι εἶναι ἕνας καλιοκουρελῆς ποὺ θέλει νὰ τὸν καλέσει σὲ τραπέζι.

Λέει ὁ Βασιλιάς :

— Ἀφοῦ θέλεις νὰ μὲ καλέσεις θὰ ρθῶ αὐριο κι' ἐγὼ καὶ ὅλη ἡ δωδεκάδα μου.

Παίρνει τὴν ἄλλη μέρα τὴ δωδεκάδα του καὶ πάει στὸ σπῖτι τοῦ παιδιοῦ. Τοῦ λέει ἐκεῖνος :

— Κοιτάστε στὸ τραπέζι νὰ φάμε. Κάθονται στὸ τραπέζι, οὔτε στρωμένο ἦταν, οὔτε τίποτα.

Κοίταξε ὁ Βασιλιάς γιὰ νὰ ἰδεῖ ἀπὸ ποῦ θὰ φανερῶθει κανένα φαί.

Βλέπει τὴ γριά καὶ στρώνει στὸ τραπέζι τὸ τουβαλίθι καὶ λέει : «Στρώσου τουβαλιθάκι μου».

Ἀμέσως γέμισε τὸ τραπέζι ἐλόχρυσά σεργίτια καὶ κάτι φαγιὰ ποὺ δὲν τὰ εἶχε δεῖ ὁ Βασιλιάς ὡς τὰ τότε.

Κάθισαν, ἔφαγαν, ἤπιαν καὶ στὸ τέλος διπλώσε ἡ γριά τὸ τουβαλίθι καὶ τὸ ἔβαλε στὸ ντουλάπι.

Λέει ὁ Βασιλιάς στὸ Βεζύρη του :

— Νὰ μοῦ πάρεις τὸ τουβαλίθι, εἰδεμὴ δὲν θάχεις τὸ κεφάλι σου.

Τὸν πήγε τὸ Βεζύρη ριπίτι. Περρίμενε λοιπὸν καὶ πήγαν οἱ ἄλλοι στὸ περιβόλι νὰ σεργιανίσουν καὶ ἔμεινε αὐτὸς μόνος του καὶ πήρε ἀπὸ τὸ ντουλάπι τῆς γριάς τὸ τουβαλίθι κι' ἔβαλε ἕνα ἄλλο στὴ θέσι του.

Ἦστερα πήγε στὸ περιβόλι καὶ τοὺς ἀντάμωσε καὶ φύγανε.

Τὸ ἄλλο μεσημέρι, σὰν κάτσανε νὰ φᾶνε, ἔστρωσε ἡ γριά τὸ τουβαλίθι καὶ εἶπε :

— Στρώσου, τουβαλιθάκι μου.

Ποῦ νὰ στρωθεῖ τὸ τουβαλίθι ;

Ὅπως ἦταν, ἔμεινε.

Τὸ λέει δυὸ τρεῖς φορές, ἀλλὰ τίποτα.

Μπήγει τίς φωνές.

— Κακὸ ποὺ πάθαμε, γυιέ μου, μάς πήραν τὸ τουβαλίθι. Δὲν στάλεγα ἐγὼ χτές, ἡ ἄμοιρη, νὰ μὴν νταραβερίζεσαι μὲ τὸ Βασιλιά ; Νὰ τώρα ποὺ τὴν ἔπαθες.

Τί νὰ πεῖ ὁ γυιός. Δὲ μίλησε τσιμουδιά, γιὰτὶ δὲ μπορούσε νὰ πάει στὸ Βασιλιά καὶ νὰ ζητήσει τὸ τουβαλίθι του, γιὰτὶ ἡ θὰ τὸν σκότωναν ἢ θὰ τὸν σάπιζαν στὸ ξύλο.

Τί νὰ κάνει ὅμως ποὺ ἡ κοιλιὰ του ἔπαιζε ταμπουρά :

Τοῦ λέει ἡ μάνα του :

— Ἀνέβα, παιδί μου, σ' ἐκείνη τὴ φασιολιά νὰ κόψεις κᾶνα φασόλι νὰ φάμε.

Πάει ν' ἀνεβεῖ τὸ παιδί στὴ φασιολιά κι' ἀκούει :

— Μὴ μ' ἀγγίζεις !

Βάσταξε τὴν καρδιά του κι' ἀνέθηκε ἴσα μὲ τὸν Ἀράπη.

— Βρέ, ἀθεόφοβε, τοῦ λέει ἐκεῖνος, πάλι μοῦ ἦρθες ; Τί ἔκανες τὸ τουβαλίθι σου ;

— Τί νὰ τὸ κάνω, ποὺ κάλεσα χτές τὸ Βασιλιά τραπέζι κι' ἐκεῖνος γιὰ τὸ εὐχαριστῶ μοῦ πήρε καὶ τὸ τουβαλίθι.

— Ἀμ' σὰν ἤθελες νὰ κάνεις μεγαλεῖα, καλὰ νὰ πάθεις. Ἄς εἶναι ὅμως, εἶναι ἡ τελευταία φορὰ ποὺ σὲ συγχωρῶ. Πᾶρε αὐτὸν τὸν κόπανο καὶ δταν λές «Βούρ κοπανάνκι μου», θὰ ρίχνεται σ' ὅποιον θέλεις καὶ θὰ στὸν κάνει τ' ἀλατιοῦ. Καὶ δταν τοῦ λές «Οὐρ, κοπανάνκι μου», θὰ παύει. Λοιπὸν, κοίταξε νὰ τὸν μεταχειριστεῖς ὅπως πρέπει καὶ νὰ μὴν ξανάρθεις πιά ἐδῶ, γιὰτὶ ἂν σὲ ξαναῖδῶ μπροστά μου, δὲν θὰ τὴν γλυτώσεις.

Κατεβαίνει τὸ παιδί ἀπ' τὴν φασιολιά καὶ πάει σπῖτι του.

— Ἐ, τί ἔφερες ; τοῦ λέει ἡ μάνα του.

— Ἐφερα ἕναν κόπανο ποὺ δταν τοῦ λές «Βούρ, κοπανάνκι μου» ἀρχίζει νὰ δέρνει ὅποιον θέλεις, κι' δταν τοῦ λές «Οὐρ, κοπανάνκι μου» τότε παύει.

— Αὐτὸ μόνον ἔφερες ; Δὲν ἔφερες τίποτε γιὰ νὰ φάμε ; Τότε φύγε

ἀπ' ἐδῶ καὶ νὰ μὴ σὲ ξαναῖδῶ μπροστά μου.

— Γιὰ στάσου, μάννα, πρώτα νὰ τὸν δοκιμάσουμε κι' ὕστερα μὲ διώχνεις.

Πάει τὸ παιδί μιὰ καὶ δυὸ στὸν παπουτσῆ.

— Μάστορη, τοῦ λέει, μοῦ φαίνεται πὼς ἀρκετὰ κράτησες τὴν κότα μου κι' εἶναι καιρὸς νὰ μοῦ τὴν δώσεις πίσω.

— Ποιὰ κότα, παιδί μου, τοῦ λέει ὁ μάστορης, τί νὰ τὴν κάνω ἐγὼ τὴν κότα σου ;

— Τὴν κότα ποὺ γεννοῦσε χρυσὰ αὐγά καὶ στὴν ἔφερα νὰ τῆς κάνεις παπούτσια κι' ἐσὺ μοῦ τὴν κράτησες καὶ μοῦ ἔδωσες μιὰν ἄλλη.

— Βρὲ παιδί μου, εἶσαι στὰ καλά σου ἢ νὰ βάλω τίς φωνές ; Μπορεῖ ποτὲ νὰ κάνει μιὰ κότα χρυσὰ αὐγά καὶ νὰ μοῦ τὴν φέρεις νὰ τῆς κάνω παπούτσια ;

— Ἐλα τώρα, ἄς τα αὐτὰ καὶ δῶσε μοῦ τὴν κότα μὲ τὸ καλὸ, γιὰ νὰ μὴν τὴν πάρω μὲ τὸ ἄγριο.

— Βρὲ γιὰ στάσου νὰ φωνάξω τοὺς ἀνθρώπους, γιὰτὶ αὐτὸς εἶναι παλαδὸς καὶ νὰ τὸν βάλουν μέσα.

— Ἀ, τέτοιος εἶσαι, λέει τὸ παιδί. «Βούρ, λοιπὸν, κοπανάνκι μου, στοῦ παπουτσῆ τὴν πλάτη».

Ἀρχισε ποὺ λές ὁ κόπανος ν' ἀνεδοκατεβαίνει στὴν πλάτη τοῦ παπουτσῆ καὶ δὲν τοῦ ἄφησε μεριά ποὺ νὰ μὴν τοῦ τὴν μαυρίσει.

Ἀρχισε ἐκεῖνος νὰ φωνάζει, νὰ τρέχει.

— Σταμάτα, τοῦ ἔλεγε, καὶ νὰ σοῦ δώσω χίλια φλουριά.

— Ὅχι, νὰ μοῦ δώσεις τὴν κότα. — Νὰ σοῦ δώσω δύο χιλιάδες, τρεῖς χιλιάδες.

— Ἡ τὴν κότα ἢ ὁ κόπανος θὰ σὲ δέρνει ἴσα μὲ αὐριο τὸ πρωί.

Τί νὰ κάνει ὁ παπουτσῆς. Πήγε καὶ πήρε τὴν κότα, μὲ τὸν κόπανο κυνηγώντας τον ἀπὸ πίσω καὶ τὴν ἔφερε τοῦ παιδιοῦ.

[Ἀκολουθεῖ] ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ
(ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ)

16. ΒΟΗΛΑΤΗΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΗΣ

Σὲ μιὰ λακκούβα κόλλησε τ' ἀμάξι του καὶ τώρα νὰ τὸν βοηθήσει ὁ Ἡρακλῆς προσμένει ὥρα τὴν ὥρα.

— Πιάσ' τοὺς τροχοὺς, κέντα τὰ ξά, γιὰτὶ σ' αὐτὰ τὰ χάλια, τοῦ λέει ὁ Θεός, δὲν σῶζεσαι μόνο μὲ παρακάλια !..

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Δὲν εἶμαι πιά μικρούλα, ἀποκρίθηκε ἡ Λευκή, ἀφοῦ ἔμαθα ἕνα σωρὸ πράγματα σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι. Θὰ κοιμηθῶ ὅμως γιὰτὶ σ' ἀγαπῶ πολὺ !

Τὰ παιδιὰ γέλασαν μὲ τὸν εὐθυμο τρόπο ποὺ μιλοῦσε τὸ κοριτάκι. Ἡ Ἀννούλα ἀφοῦ τὴν ἔβαλε νὰ προσευχηθεῖ, τὴν ξάπλωσε κατόπι στὴν κρεμαστὴ κούνια ποὺ τῆς ἔφτιαξε γιὰ κρεβδάτι καὶ τὴ σκέπασε ὡς τὸ λαϊμὸ γιὰ νὰ μὴν κρυώσει. Ἐπειτα πήρε σὲ μιὰ γωνιά τὸν σύντροφό της καὶ τὸν ρώτησε σιγά :

— Τί ἔγινε ἀπάνω ;

— Δὲν εἶδα τίποτα τὸ ἐξαιρετικό, ἀποκρίθηκε τὸ ἀγόρι. Κατέβηκα στὸ ἀμπάρι, ἐρεύνησα τίς ἀποθήκες καὶ τὸ κατὰστρομα χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα.

— Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ θόρυβος ;

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ἀπὸ ποῦ προερχόταν καὶ ποῖς τὸν προκαλέσει. Ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ὄνειρευτήκαμε !

— Ὅχι, ὅχι, ἔκανε ζωηρὰ τὸ κορίτσι. Εἶμαι βέβαιη πὼς κάποιος περπατοῦσε στὸ κατὰστρομα κι' ἐρχόταν πρὸς τὰ ἐδῶ.

— Καὶ γιὰτὶ δὲν ἦρθε λοιπὸν ; ρώτησε χαμογελώντας τὸ ἀγόρι.

— Γιὰτὶ ἴσως νὰ φοβήθηκε τὸ φῶς τοῦ φαρινοῦ σου. Ἴσως νὰ μὴν περίμενε νὰ βρεῖ ἀνθρώπους σ' αὐτὸ τὸ ναυαγισμένο καράδι. Ὁ Γκόρντον ἀρχισε ν' ἀστεϊεύεται :

— Λές νὰ ζωντανεύουν τὰ φύκια Ἀννούλα ; — Κι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνει Ντίκ, εἶπε τὸ κορίτσι. Τὰ φύκια αὐτὰ τὴν ἡμέρα φαίνονται ἡσυχά, ὅμως τὴ νύχτα παίρνουν ψυχὴ καὶ περπατᾶνε. Ἀκοῦς πὼς κάνουν μέλις φουσέξει λίγο ὁ ἀέρας ;

— Αὐριο θὰ τὰ ἔχουμε ξεχάσει ὅλα αὐτὰ καὶ θὰ γελάμε μὲ τοὺς ἀποψινοὺς φόβους μας. Γι' αὐτὸ καλότερα εἶναι νὰ κοιμηθῶμε ἀμέσως.

Τὸ ἀμερικανόπουλο κρέμασε γρήγορα-γρήγορα δυὸ κούνιες στοὺς χαλκάδες τοῦ ταβανιοῦ, σκεπαστήκανε μὲ κάτι χοντρές κουδέρες καὶ ἀφοῦ εὐχηθήκανε καληνύχτα κλείσανε κουρασμένα τὰ μάτια τους.

Οἱ πρώτες ὥρες τοῦ ὕπνου τοὺς πέρασαν δίχως κανένα ἐπεισόδιο. Ὅμως κατὰ τίς δύο τὰ μεσάνυχτα, τὸ ἀγόρι ξύπνησε ἀπτόξα. Ἀκούσε

πάλι τὸν ἴδιο ἐκεῖνο θόρυβο ποὺ τόσο πολὺ τοὺς εἶχε τρομάξει χτές τὸ βράδυ. Στὴν ἀρχὴ νόμισε πὼς ὄνειρευόταν. Ἀλλὰ κατόπιν δταν συνήρθε ἐντελῶς ἄκουσε ξεκάθαρα τὸν περίεργο ἐκεῖνο κρότο :

— Τόκ ! Τόκ ! Τόκ !

Ἐτριψε τὰ νυσταγμένα του ἀκόμα μάτια καὶ τέντωσε τ' αὐτί. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ θόρυβος ἐρχόταν ἀπ' τὸ ἔξω μέρος τοῦ καραδιοῦ κι' αὐτὸ τὸν καθυσόχασε λιγάκι. Δὲν ὑπῆρχε ἀμέσως κίνδυνος. Τὸ σκάφος ἦταν γερό κι' ὁ σιδερένιος τοῦ σκελετοῦ δὲν μπορούσε εὐκολὰ νὰ τρυπήσει. Ἀνασηκώθηκε στὴν κουκέτα του καὶ κρατώντας σχεδὸν τὴν ἀναπνοή του ἄκουε προσεκτικὰ.

— Τί πράγμα νὰ εἶναι αὐτό ; ἀ-

Φοβισμένη ἡ Λευκή ἔβαλε τίς φωνές...

ναρωτήθηκε. Μήπως κανένα παράξενο θηρίδι ποὺ ζοῦσε μιὰ περίεργη ζωὴ κάτω ἀπ' τὰ αἰωνόβια αὐτὰ φύκια τῆς ἐρημικῆς αὐτῆς θάλασσας ;

Ἀλήθεια τί μυστήρια μπορούσε νὰ κρύβει αὐτὴ ἡ νεκρὴ ζώνη τοῦ Ἀτλαντικοῦ ποὺ κανέναν ἐπιστήμονα μέχρι σήμερα δὲν πήρε τὸ θάρρος νὰ τὴν ἐξερευνήσει. Ἡ ἱστορία μάς ἔχει περιγράψει τρομακτικὰ ναυάγια ἐκεῖ πάνω ἀπὸ ἑκατοντάδες χρόνια. Κι' αὐτὸς ὁ μοναδικός, ὁ θαυμαστός Ἰούλιος Βερν μὲ τὴ φαντασία του κατὰφερε νὰ περάσει μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ μυστηριώδη κυκεῶνα τῶν φυκιῶν γιὰ νὰ μάς δώσει ἀνατριχιαστικὲς εἰκό-νες καὶ ἀδόσταχτες συγκινήσεις.

Ὅλα αὐτὰ τὰ περίεργα πράγμα-

τα τὰ σκεφτόταν ὁ Ντίκ Γκόρντον μὲ τεντωμένο αὐτί. Ὁ κρότος εἶχε πάψει ἀπτόξα καθὼς ἦρθε. Εὐτυχῶς οἱ μικρές του φίλες κοιμόντουσαν βαθεῖα. Τίποτα δὲν τάραζε τὸν ὁμορφὸ ὕπνο τους. Ἀλλὰ τὸ ἀγόρι ἐξακολουθοῦσε νὰ μένει στὴν ἴδια θέση. Κρύος ἰδρώτας τὸν ἔλουζε. Δὲν ἦταν αὐτὸ φόβος πιά, ἀλλὰ μιὰ δύναμη ποὺ τὸν μαγνήτιζε περίεργα καὶ δὲν τὸν ἄφηγε νὰ ἡσυχάσει. Καὶ νά, τὸν μυστήριο ξανάρχισε πάλι ἀπ' τὴν ἄλλη τὴν μεριά τοῦ καραδιοῦ. Ἀγωνία πλημμύρισε τὸ ἀγόρι, ἕνα ρίγος τὸν ἐτάραξε καὶ ἀρχισε νὰ τρέμει. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ποὺ ἔδινε μέσα ἀπὸ τὴν κόλαση τῆς νύχτας, ποὺ ζοῦσε καὶ ἤθελε χωρὶς ἀμφιβολία νὰ μπεῖ στὸ καράδι, ἔμοιαζε μ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἀγωνιᾶ καὶ ποὺ χτυπάει ἐπίμονα τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σου γιὰ νὰ σοῦ προξενήσει ποῖς ξέρει τί κακό.

— Θεέ μου ! ἔκανε ὁ Ντίκ κλείνοντας σφιχτὰ τὰ μάτια.

Ὁ κρότος ἔπαψε πάλι. Τὸ ἀγόρι ἀνάπνευσε βαθεῖα. Κάτι βαρὺ τοῦ ἔφυγε ἀπ' τὸ στήθος. Καρφωμένος πάντα στὴ θέση τοῦ ἔμεινε ὥρα πολλὴ περιμένοντας ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ ξαναρχίσει ὁ θόρυβος. Τέλος, κουρασμένο τὸ ἀγόρι χώθηκε κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα του καὶ προσπάθησε νὰ ξανακοιμηθεῖ. Μάταια ὅμως. Ἐφιάλτες τὸν πλημμυρίζανε, εἰκόνας τρομαχτικὲς περνοῦσαν μπροστά στὰ μάτια του, δράματα φανταστικὰ κατασταλάζανε στὸ μυαλό του. Τίναζε τὸ κεφάλι του, γυρνοῦσε ἀπ' τὸ ἄλλο πλευρὸ προσπαθώντας νὰ διώξει ὅλα

αὐτὰ ποὺ τὸν πεθαίνανε, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερε. Ὁ κόσμος τῆς θαλάσσηςς βλάστησης εἶχε ἀνοίξει τὰ βασίλειά του καὶ κρυμμένες σκιὲς ξεπρόβαλαν ἀπ' τοὺς δυθοὺς. Πέριεργα τέρατα τὸν ἀγκαλιάζανε καὶ θέλανε νὰ τὸν πνίξουν. Καὶ ὁ ὕπνος ἀνήσυχος, ἐφιαλτικός, γεμάτος πυρετὸ καὶ αγωνία κατέβηκε ἐπιτέλους στὰ βλεφάρά του...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ τὸ νεαρὸ ἀμερικανόπουλο ἐξύπνησε πολὺ ἀργά.

— Ἡ Ἀννούλα καὶ ἡ Λευκή εἶχαν σηκωθεί πρὸ μιᾶς ὥρας καὶ εἶχαν ἐτοιμάσει τὸ πρωῒνὸ ρόφημα. Ὁ Ντίκ ἔκρυψε τοὺς νυκτερινούς φόβους του ἀπ' τίς μικρές του φίλες καὶ κάθησε στὸ τραπέζι εὐδιάθετος σὰ νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα. Τὸ κακά τοῦ φάνηκε καλοκαμωμένο καὶ τὸ γλυκὸ ἀλειμμένο πάνω στὶς

φέτες του ψωμιού του άνοιξε την δρεξη. Έφαγε με την καρδιά του και τρώγοντας άστειεύσαν με τα παιδιά :

— Είστε δυο καλές νοικοκυρούλες, είπε, αλλά καθόλου οικονομίες. Αν τρώμε με τόση άφθονία κάθε μέρα, σίγουρα πολύ γρήγορα θα μείνουμε δίχως τρόφιμα.

— Έχουμε για έξη μήνες το λιγώτερο, αποκρίθηκε ήσυχα το κορίτσι.

Άλλοίμονο αν μείνουμε τόσο καιρό εδώ πέρα. Θα πεθάνουμε από την πλήξη της μοναξιάς!

— Έγώ δε θέλω να πεθάνω, είπε ή Λευκή σηκώνοντας τα φλυτζάνια από το τραπέζι, θέλω να ζήσω για να δω τη μανούλα μου!

— Μπράβο! έκανε ο Ντίκ. Όταν έχουμε υπομονή και πίστη στο θεό όλα θα πάνε καλά. Πρόπαντός όμως δεν πρέπει να πελπιζόμαστε!

Η Μήτση, ή μαύρη γάτα του καραβιού, ήρθε και τρίφτηκε στα πόδια του μικρού κοριτσιού. Η Λευκή ζήτησε την άδεια από το άγόρι αν μπορεί να της δώσει μια μπουκιά ψωμί.

— Και βέβαια μπορείς, είπε με χαμόγελο το άγόρι. Και ή Μήτση και τα γουρουνάκια και οι κόττες πρέπει να ζήσουν. Κι' αυτά τα φτωχά ζώα βρίσκονται στην ίδια μοίρα με μας. Είναι ναυαγοί κι' αν μπορούν, να σκεφτούν σίγουρα θα λαχταρούν κι' αυτά να φτάσουν μια μέρα σ' ένα λιμάνι.

— Δεν ξέρω για τις κόττες και τα γουρουνάκια, απάντησε ή Λευκή, όμως ή Μήτση κλέφτεται πολύ καλά. Χτές το βράδυ μπήκε στην κουζίνα νιαουρίζοντας σά να ζητούσε να βρεί τον Ρόμπισον το μάγειρα.

— Πού τον ξέρεις τον Ρόμπισον; ρώτησε ξαφνιασμένο το άγόρι. Αυτός δεν πήγαινε ποτέ του απ' την κουζίνα, ούτε ήθελε φιλικές με κανένα.

— Ού, κατέβηκα πολλές φορές έγω κοντά του. Σ' όλο το ταξίδι μου έδινε πατάτες ψημένες στη χόβολη. Έπειτα, όταν δεν είχε δουλειά, μ' έπαιρνε στα γόνατά του και μου έλεγε ένα σωρό όρατα παραμύθια. Μπορεί να μην ήθελε φιλικές με κανένα, όμως έμένα μάγαποσε γιατί έμοιαζα λέει στην έγγονούλα του.

Αφού άποφάσανε, ο Ντίκ ανέβηκε στο κατάστρωμα. Επιθεώρησε πάλι ένα γύρο και αφού βεβαιώθηκε πως ο μυστηριώδης έχθρος δεν άφησε κανένα σημάδι, πήγε και στάθηκε στα κιγκλιδώματα του καραβιού κι' από κει άρχισε να έξετάζει με το μάτι του την άπέραντη έρημο των φυκιών. Παράξενη γαλήνη άπλώνονταν παντού.

Έδωσε το χέρι του άντλήλιο και κοίταξε μακριά, πέρα απ' τα φύκια εκεί φαίνονταν ξεκάθαρος ο ώκεανός σά μια χρυσή και τωράστια λουρίδα. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά από τη συγκίνηση. Αν περνούσε κανένα καράβι μακριά ήταν δυνατό να τους άντιληφθεί; Μονάχα με μια μεγάλη φωτιά που θα άναβε πάνω στις μίνες του καταστρώματος θα κατάφερνε ίσως να τους δώσει να καταλάβουν την παρουσία του «Πράναιγκ». Κατά βάθος ο Ντίκ δεν πίστευε στη σωτηρία τους με αυτόν τον τρόπο. Μόνο αν αυτή ή μπουτλίτσα με το σημείωμα έπεφτε στα χέρια κανενός περαστικού καραβιού, ίσως να κατόρθωναν να βρίσκανε τα χαμένα ίχνη τους.

Έπειτα από αυτές τις σκέψεις κατέβηκε στην αποθήκη, πήρε άφθονο κριθάρι και πίτουρα κι' έδωσε στα ζώα να φάνε. Πολλή ώρα κάθισε κοντά τους και τα καμάρωνε. Όταν τελειώσανε να τρώνε κατέβηκε την πεισινή σκάλα του καταστρώματος. Ανακάλυψε τότε πως ή πεισινή αυτή μεριά του καραβιού ένώνονταν με τις καμπίνες της πρώτης με μια σιδερένια πορτούλα που έκλεινε γερά και με άπόλυτη ασφάλεια. Μια χοντρή βέργα από μαντέμι την έκοβε στη μέση. Ο Ντίκ την άνοιξε με κάποια δυσκολία και μπήκε στην καμπίνα των κοριτσιών. Η Άννούλα μόλις είχε τελειώσει το σιγύρισμα και καθόταν μπροστά στο τραπέζι και έγραφε, ενώ ή Λευκή στρωμένη πάνω στο ζεστό χαλί έπαιζε με τη Μήτση. Μόλις είδανε το άγόρι να μπαίνει έτσι άξαφνα μέσα πεταχτήκανε πάνω.

— Από πού ήρθες; ρώτησε ή Άννούλα ξαφνιασμένη.

— Από κει, έκανε ο Ντίκ δείχνοντας τη σιδερένια πορτούλα.

Και τους διηγήθηκε την άνακάλυψή του. Η Λευκή πηδώντας από τη χαρά της ήθελε να πάει απ' αυτή την πορτούλα να δει τη θάλασσα των φυκιών κι' από την άλλη μεριά.

— Μπορείς να πάς, της είπε το άγόρι, με την υπόσχεση όμως ότι δε θα βγεις στο κατάστρωμα και θα μείνεις το πολύ πέντε λεπτά στη σιδερένια σκάλα. Από κει φαίνονται όλα, πέρα-πέρα.

Το παιδί έδωσε την υπόσχεσή του κι' ανέβηκε πάνω. Όταν έμειναν μόνοι ή Άννούλα του έδειξε το τετράδιο που έγραφε.

— Έξέρεις τι έκανα τόση ώρα που έλειπες, Ντίκ; του είπε.

— Έγραφε... Τι άλλο μπορώ

να σου πω αφού μου δείχνεις το τετράδιο;

— Ναί, αλλά μάντεψε να βρείς τι έγραφα.

— Δεν πιστεύω βέβαια να είναι γράμμα. Γιατί εδώ που είμαστε δεν υπάρχει ούτε ένα πουλί για να μας κάνει τον ταχυδρόμο. Εκτός αν γράφεις το ήμερολόγιο της ζωής σου!

— Κι' όμως γράφω γράμμα, έκανε ή Άννούλα κοιτάζοντας στα μάτια το άγόρι.

Έκείνο σήκωσε τους ώμους του. Αν αυτό σ' εύχαριστεί γράφε όσα θέλεις. Όσο για να φύγει αυτό είναι άλλη δουλειά.

— Έτσι νομίζεις Ντίκ; ρώτησε ειρωνικά το κορίτσι.

Ο νεαρός Γκόρντον γύρισε και την κοίταξε μ' άπορία. Στην αρχή νόμιζε ότι ή μικρή του φίλη άστειεύταν, από τον τόνο όμως της φωνής της κατάλαβε πως μιλούσε σοβαρά. Φοβήθηκε τότε μήπως οι χθεσινές συγκινήσεις της είχαν ταράξει το λογικό, της έπιασε τα χέρια με έθρημη. Εκείνη του χαμογέλασε τρυφερά και του είπε:

— Νομίζεις ότι τρελλάθηκα φίλε μου, έτσι δεν είναι;

— Ό, Άννούλα...

— Λοιπόν, συνέχισε το κορίτσι ήσυχο, όχι μόνο θα στείλω γράμμα αλλά δλέκληρο αυτό το τετράδιο,

— Αυτό το τετράδιο; ρώτησε ο Ντίκ με ζωγραφισμένη την άγωνία στο πρόσωπό του.

(Ακολουθεί) ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΜΗΤΕΡΑ!

Τραβιέται ή νύχτα από τη γη κι' ο ύπνος απ' τα μάτια. Άπ' τις κουρτίνες τις κλειστές γλυκά γέλασε ή μέρα Κ' ή κάμαρα σιγά-σιγά φέγγει: Της ζωής τα πλάτια Άνθοσπαρμένα στα παιδάκια άνοίγουνται: — Μητέρα!

Το μεσημέρι το ξανθό, το ήλιόχαρο σά φτάνει Και το τραπέζι στρώνεται και μπαίνει κ' ή φρουτιέρα, Για να καθίσουν γύρω του, σδόν τόπο αυτόν που πάνει Μέσα στο σπίτι, κ' οι ψυχές να σμιξουνε: — Μητέρα!

Κι' όταν νυχτώσει κι' άναφτούν τα φώτα, κι' άνοιχτούν Τα κρεββατάκια που ήλιο λές, μοσκοβολούν κι' άγέρα σεντονάκια τους, και πάν τώρα να κοιμηθούνε Τα νυσταγμένα πιά παιδιά γλυκά-γλυκά: — Μητέρα!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ

(ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΣΕ ΤΡΙΕΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ)

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΥΡΑ ΣΤΡΑΤΑΙΝΑ. Η μάνα, 45 χρονών.
ΠΕΤΡΗΣ. Τ' άγόρι. 13 χρονών.
ΘΥΜΙΩ. Το κορίτσι. 12 χρονών.
Ο ΛΟΧΑΓΟΣ. 30 χρονών.
Ο ΞΕΝΟΣ. 40 χρονών.
Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. 22 χρονών.
Χωριάτες, χωριάτες, γέροι, παιδιά.

[Η σκηνή ε' ένα μικρό χωριό της Βορείου Ήπειρου, κάπου στο μέτωπο, καμιά εικοσιπενταριά μέρες μετά την κήρυξη του Έλληνοϊταλικού πολέμου].

Το έσωτερικό ενός μικρού, φτωχικού σπιτιού. Είναι μια χωριάτικη κάμαρα με τζάκι, χαμηλό κρεβάτι, γιο-γκο, άραποσίτια και σόκα, κρεμασμένα στο ταβάνι. Στο πάτωμα χαλί. Σε μια γωνιά μια μεγάλη εικόνα της Παναγίας, με κρεμαστό καντήλι. Στον άκρη τραπέζι, μερικές καρέκλες. Στον τοίχο ένα παλιό ρολόι. Έχει δυο πόρτες, μια προς το δρόμο, άλλη προς το έσωτερικό του σπιτιού. Παράθυρο. Είναι νύχτα. 10 ή ώρα. Μια λάμπα λαδιού καίει άπάνω στο τραπέζι. Μόλις έχουν τελειώσει το φαί. Είναι σκόρπια τσόφλια από αυγά, καρύδια κτλ.

ΕΙΚΟΝΑ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'

Ο λοχαγός, το άγόρι, το κορίτσι.

Ο λοχαγός. Και λοιπόν...

Τ' άγόρι. Τότες ο πατέρας του άδωκε όλο του το βιός...

Το κορίτσι. Στ' άληθινά δλάκερο, 200 τάλαρα, μαζωμένα πως και πως...

Τ' άγόρι. Αυτό μονάχα. Αυτό μονάχα. Για μόλις τα πήρανε, μαζέψανε σωρούς τα φρούγανα για να μάς κάψουν το καλύβι μας... Η μάνα μου έπεσε στα πόδια τους... Μη... χοριστιανοί δεν είστε και σεις... Μη... και πως θα μνησκουμε στους πέντε δρόμους μες στη χειμωνιά...

Το κορίτσι. Κι' αυτοί αφού κουδονίσανε τα τάλαρα στα βρώμικα τα χέρια τους, κάνανε και τους κουβαρντάδες... δεν μάς το κάψανε το σπιτικό μας, οι κοκορόφτεροι... μα κάναν το πολύ χειρότερο...

Το άγόρι (με μια φωνή). Πήρανε τον πατέρα μου δημρο... (Σφίγγει τη μικρή γροθιά του)...

Άχ, να μέπερνες μαζί σου λοχαγέ... Νάριχνα στο σωρό... να τους θέριζα...

Λοχαγός. Είσαι μικρός ακόμα (χαμογέλει).

Τ' άγόρι. Ναί, μα είμαι δυνατός...

Λοχαγός. Το λέει ή καρδούλα σου σά να λέμε...

Τ' άγόρι. Έπρεπε να τους βλέπατε... Πώς σέφναν τον πατέρα

μου... Πώς τον τραβούσανε με τις κλωτσιές... σάν τα όρνια... Όχι ταχτικός στρατός μιάς κοτζάμ αυτοκρατορίας, μα σάν μουλούκια μαζωμμένα απ' τα βουνά.

Το κορίτσι. Του κάκου τα κλάματα τα δικά μας, τις Μάνας μας, τον δέσανε πιστάγκωνα και τον πήραν στα βουνά... Στους άοπλους και στους γέροντες κάνουν μονάχα τους παληκαράδες... Τα τσακάλια...

Τ' άγόρι. Έλα λοχαγέ πάρε με μαζί σου... Στη γραμμή... Να νιώθω να σκάνε οι δβίδες, οι δλμοι και εγώ να μη σκιάζομαι... Να ρίχνω κι' εγώ σ' αυτούς τους άτιμους, που δε φτάνει που μάς έχανε δούλους τόσα χρόνια, μόνο δέλανε και τ' άδερφια μας να σκλαβώσουνε...

Λοχαγός. Πετοή... Βλέπω στα μάτια σου μια φλόγα.

Τ' άγόρι. Ο πατέρας μου την άναψε... Και δε θα σβύσει ποτέ. Είμαστε Έλληνόπουλα ως το κόκαλο...

Λοχαγός (από μέσα του). Αν το τολμούσα... (Του ξεφεύγει δυνατά). Μα όχι... όχι... Θάταν τρέλλα...

Το κορίτσι. Τι θάταν τρέλλα... Παραμιλάτε, λοχαγέ...

Λοχαγός... Εγώ... όχι... Τι ήρεμη νυχτιά... Αυτή ή ήσυχη γωνιά. Το τζάκι, τα χαίμια, τ' άραποσίτια... Το κρεβάτι... Τι πειρασμός; Κι' όμως πρέπει να πηγαίνω...

Τ' άγόρι. Να φύγετε από τώρα... δε θα μείνετε εδώ τη νύχτα; Η μάνα έτοίμασε για σένα το κρεβάτι λοχαγέ... Ποίν φύγει...

Λοχαγός. Άλήθεια δε μουπες... πού πάει...

Το κορίτσι... Να μαζέψει τις γυναίκες... Ν' άνοίξουν με τις άξίνες δρόμους, για να περάσετε σεις... Ο Έλληνικός Στρατός... Να εξακολουθήσετε την αυγή την πορεία...

Τ' άγόρι (με καμάρια). Την πορεία προς τα μπρός...

Λοχαγός (με μια ψυχόρμητη κραυγή). Πετοή!

Τ' άγόρι (σάν κάτι να κατάλαβε, σηκώνεται σε προσοχή). Λοχαγέ μου...

(Μικρή παύση)

Τ' άγόρι. Είπατε πως είδατε στα μάτια μου μια φλόγα... Μήπως δεν την βλέπετε πιά...

Λοχαγός. Παιδί...

Τ' άγόρι. Παιδί... Είμαι 13 χρονών... Γερός, ψηλός... Είμαι—δεν το κρύβω—ο πρώτος μαθητής στο σχολείο... Στο κρυφό μας σχολείο όπως στα παλιά τα χρόνια...

Ο πατέρας μου είτανε ο δάσκαλος. Λοχαγέ μιλήστε... πείτε τί θέλετε από μένα... Τη ζωή μου τη δίνω. Έχω και πιστόλι... (Ο λοχαγός χαμογέλει). Το πήρα απόνα σκοτωμένο Ιταλιάνο... σάν φύγανε από το χωριό μας, διωγμένοι από σάς... Λοιπόν;

Λοχαγός. Λοιπόν... (άκούγεται από μακριά κανονίδι. Ο λοχαγός προσέχει... σηκώνεται δρδός.) Κιόλας... Τα δικά μας... Τ' άηδονία! Πρέπει να βιαστώ... Πετοή!

Τ' άγόρι. Διατάξτε!

Λοχαγός (με μια ξαφνική άποφαση, βάζει τα χέρια του στους ώμους του Πετοή). Είσαι γενναίο παιδί, Πετοή...

Τ' άγόρι. Πήρανε τον Πατέρα μου δημρο...

Λοχαγός. Θα τους τον ξαναπαρουμε. Άκουσε το κανόνι... Άρχιζε να βροντά... Πρέπει να τρέξω άμέσως να μαζέψω τους άντρες μου... Να ένωθώ με τους άλλους. Μένει μια διαταγή... Μια επείγουσα διαταγή... Πρέπει να διαβιβαστεί άπόψε στον άρχηγό της διμοιρίας της έμπροσθοφυλακής. Πού θα την πάει άμέσως στο Διοικητή. (Σταματάει, ρίχνει μια ματιά στη μικρή).

Το κορίτσι. Κύρις άξιωματικές... Φοβάστε; Φοβάστε έμένα; Πέρασε Ιταλιάνικο ποδάρι από δω... Κι' είμαι κι' εγώ παιδί του πατέρα μου.

Λοχαγός. Σε πιστεύω... Μα στάσου... Ναί, είσαι γνωστικό κορίτσι. Το βλέπω μα πρόσχε... Έλα. (Την πάει στην εικόνα της Παναγίας). Βάλε το χέρι σου στην Παναγιά... Όρκίσου... Ότι κι' αν συμβεί... Όποιος κι' αν έρθει... Άς σοψ πουνε ότι και νάναι... Δε θα πεις σε κανένα... άκούς; σε κανένα... πού πάει ο άδερφός σου... Όρκίσου...

Το κορίτσι. Κι' αν μου πουν;

Λοχαγός. ΟΡΚΙΣΟΥ.

Το κορίτσι (βάζει το χέρι στην Εικόνα). Όρκίζομαι.

Τ' άγόρι (πέφτει πάνω στο λοχαγό, του φιλεί τα χέρια). Σ' εύχαριστώ... πόσο σ' εύχαριστώ... Δε φανταζόμουνα ποτέ, μα ποτέ, πως τόσο γρήγορα, θα έκδικιόμουν τον πατέρα μου... Πείτε μου τί πρέπει να κάνω...

Λοχαγός (τον τραβάει στο παράθυρο, τ' άνοίγει). Βλέπεις εκείνο το λόφο; Εκεί στο δεξί σου χέρι...

Τ' άγόρι. Ναί, τον ξέρω. Είναι ο Λόφος της Γριάς... έτσι τον λέμε. Γιατί μοιάζει με γριούλα...

(Ακολουθεί) ΔΙΔΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Κοιτάζετε, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔφερε τὰ νέα, εἶναι καλύτερα τώρα. Πάμε κοντὰ του νὰκούσουμε τί θὰ πεῖ.

Πραγματικὰ ἐκεῖνος, εἶχε ἀνασηκωθεί, καὶ ἄρχισε νὰ λέει :

— Εἶχα πάει μὲ τὴ σχεδιά μου νὰ πιάσω ἱμπίσες*. Εἶχα προχωρήσει ἀπὸ τὴν ὄχθη στάνοιχτὰ ὡς καμμιά ὥρα, ἔριξα τὰ δίχτυα μου καὶ περίμενα. Τότες ἀκουσα θόρυβο ἀπὸ πολλὰ φτερά, καὶ σηκώνοντας τὰ μάτια στὸν οὐρανὸ τὸν εἶδα γεμάτο πουλιὰ φοδισμένα ποὺ πετούσανε ψηλά. Ἦτανε ἔρωδιοί.

Ἀμέσως σκέφθηκε πὼς ἕνα ζῶο μπορεῖ νὰ φοβίσει ἕναν ἔρωδιό ἅμα αὐτὸς εἶναι μόνος, μὰ ποῖδ' ὅμως μποροῦσε νὰ τὰ βάλει μὲ δλόκληρο κοπάδι ἔρωδιούς;

Κι' ὅλο τριγυρνοῦσαν τὰ πουλιά, κι' ὅλο φοδόντουσαν νὰ κατεβοῦνε στὰ χαμηλά.

Τότε εἶπα στὸν ἑαυτὸ μου. Αὐτὸς ποὺ τὰ τρώμαζε εἶναι ἄνθρωπος. Κι' ὅχι ἕνας ἄνθρωπος. Μὰ πολλοί, καὶ μάλιστα ξένοι στὸν τόπο μας. Γιατὶ ἄλλοιὸς θὰ ἔβριαν τὸν τρόπο πὼς νὰ μὴν τρομάζουνε τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιά. Καὶ κατάλαβα πὼς δὲν εἶναι ἀπὸ τὴ φυλὴ μας. Ἀφίνοντας λοιπὸν τὴ σχεδιά μου, σκαρφάλωσα τὴν ὄχθη καὶ σὲ λίγο βρέθηκε μπροστὰ σ' αὐτοὺς τοὺς ξένους. Εἶναι πολλοὶ σὰν τὴν ἄμμο καὶ οἱ λόγχοι τοὺς λάμπουνε σὰν τὸν ἥλιο. Εἶναι φοβεροί, κι' ἔρχονται κατὰ πάνω μας. Γι' αὐτὸ ἔτρεξα γρήγορα νὰρθῶ νὰ σὰς τὰ πῶ.

— Εἶναι δικοὶ σας εἶπε ὁ ἀρχηγὸς γυρίζοντας ξαφνικὰ καὶ κοιτάζοντας μὲ ἄγριο ὕφος τὰ παιδιὰ. Καὶ σεῖς εἴσατε οἱ κατὰσκοποὶ τους, καὶ γι' αὐτὸ ἤρθατε πρὶν ἀπ' αὐτούς!

— Ὁχι! Δὲν εἶναι ἔτσι ὅπως τὰ λέτε, εἶπε ὁ Κύριλλος πειραγμένος. Δὲν εἴμαστε κατὰσκοποὶ τους. Θὰ δῆτε πὼς αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι σὰν καὶ μᾶς. Πῆς μας, ἐσὺ ποὺ τοὺς εἶδες, εἶναι σὰν καὶ μᾶς; πρόσθεσε ὁ Κύριλλος στρέφοντας πρὸς τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔφερε τὴν εἰδηση.

*Ibis — ἕνα ἄσπρο πουλὶ ποὺ οἱ Αἰγύπτιοι τῶχαν θεοποιήσει καὶ πίστευαν πὼς καταστρέφει τὰ ἔρπατὰ τοῦ Νεῖλου.

— Ὁχι, ἀπάντησε ἀμέσως ἐκεῖνος. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶδα εἶναι μελαχροῖνοί, καὶ τὰ μαλλιά τους μαύρα σὰν τὴ νύχτα. Ὅμως τὰ παιδιὰ αὐτά, μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ Θεοὶ τους, ποὺ ἤρθαν πρὶν, γιὰ νὰ ετοιμάσουνε τὸ δρόμο γι' αὐτούς.

Ἔνα ψιθύρισμα σὰν ἀνεμου πνοὴ πέρασε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα.

Τὰ παιδιὰ κοιτάζονταν μεταξὺ τους ἀνήσυχά.

— Ὁχι! ὅχι! ἔξανάπε μὲ δύναμι ὁ Κύριλλος εἴμαστε μὲ τὸ μέρος σας. Θὰ σὰς βοηθήσουμε νὰ φυλάξετε τὰ ἱερὰ σας.

Ὁ ἀρχηγὸς ξαφνιάστηκε ἀκούγοντας τὸν Κύριλλο νὰ μιλάει γιὰ τὸν ἱερὸ θησαυρὸ. Πὼς μπορούσε νὰ ξέρε;

Στάθηκε μιά στιγμὴ σκεπτικός, κοίταξε τὰ παιδιὰ δύσπιστα, καὶ ὕστερα εἶπε :

— Καλά. Τώρα ἂς προσφέρουμε δῶρα, γιὰ νὰχοῦμε δύναμη γιὰ τὴ μάχη.

Ὅλοι παραμερίσανε. Ἐννέα ἄνδρες ποὺ φοροῦσανε δέρματα ἀπὸ ἀντιλόπη καὶ μοιάζανε σὰν ἀρχηγοί, μαζεύτηκαν στὸ ἀνοιγμα τοῦ ἐσωτερικοῦ φράχτη.

Τώρα ἕνας-ἕνας ἀπὸ τὴν ἀνθρωπομάζα πλησίαζε τοὺς ἑννέα ἐκεῖνους ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἔδινε διάφορα δῶρα. Κρέας ἱπποπέτχμου, φτερὰ στρουθοκαμήλου, φρούτα, κοκκινώχρωμα, ψάρια ἀπὸ τὸν ποταμό, καὶ λουλούδια τοῦ βουνοῦ. Οἱ ἑννέα παίρνανε τὰ δῶρα καὶ χανόν-

Μπήκε τρέχοντας ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τοῦ φράχτη (Σελ. 148 στ. γ')

τουσαν γιὰ λίγο, μὲ γεμάτα χέρια, πίσω ἀπὸ τὸ φράχτη γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν σὲ λίγο μὲ ἄδεια χέρια.

— Ὅλα αὐτὰ τὰ προσφέρουμε στὸ Μαγικὸ Φυλαχτό, εἶπε ἡ Ἀνθέα, ἂς προσφέρουμε καὶ μεῖς κάτι.

Ψάξανε τίς τσέπες τους. Τὰ μόνα ποὺ βρήκανε ἦτανε μιά κόκκινη κορδέλλα, ἕνα κομμάτι γομολάστιχα, καὶ τὰ ὑπολείμματα ἀπὸ ἕνα ρολοὶ ποὺ τῶχανε χαρίσει στὸν Κύριλλο τὰ Χριστούγεννα.

Τὰ περισσότερα παιδιὰ χαλάανε τὰ ρολόγια τους μόλις τοὺς τὰ χαρίσουν.

Δώσανε τὰ δῶρα τους κι' ἡ Ἀνθέα πρόσθεσε σ' αὐτὰ καὶ τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ δέχτηκε τὰ δῶρα, τὰ κοίταξε μὲ φόβο, καὶ πρὸ πάντων τὰ τριαντάφυλλα καὶ τὰ κομμάτια ἀπὸ τὸ ρολοὶ.

— Σήμερα ὅλο θαύματα γίνονται, εἶπε. Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω. Τὸ κορίτσι μᾶς εἶπε πὼς εἴσατε φίλοι μας. Μὰ πὼς γίνεται νὰρθοῦνε μαζὺ σας καὶ οἱ ἐχθροὶ μας;

Τὰ παιδιὰ ἀνατριχίλασαν.

— Εἴσατε ναὶ ἡ ὅχι μὲ τὸ μέρος μας; ρώτησε ὁ ἀρχηγός.

— Ναί! Σὰς τὸ εἶπα καὶ πρὶν καὶ τὸ ξαναλέω, εἶπε ὁ Ρόμπερτ. Ἀκοῦστε. Ἄν θέλετε θὰ σὰς δώσω τὴν ἀπόδειξη. Τὸ βλέπετε αὐτὸ ἔδω; Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πιστολάκι.

— Θὰ τοῦ μιλήσω, ξανάπε ὁ Ρόμπερτ, κι' ἂν μοῦ δώσει ἀπάντησιν, θὰ καταλάβετε πὼς ἐγὼ καὶ οἱ φίλοι μου ἤρθαμε ἔδω γιὰ νὰ σώσουμε τὸν ἱερὸ σας θησαυρὸ ποὺ κινδυνεύει. Εἰδате καλὰ πὼς καὶ μεῖς προσφέραμε δῶρα.

— Ὁ Θεὸς αὐτὸς ποὺ κρατᾷ στὸ χέρι σου, θὰ μιλήσει καὶ θὰ τὸν ἀκούσεις μονάχα ἐσὺ, ἡ ὅλοι μας; ρώτησε ὁ ἀρχηγὸς μὲ δυσπιστία.

— Θὰ τὸν ἀκούσετε, καὶ σεῖς καὶ ὁ παραξενευεῖτε εἶπε ὁ Ρόμπερτ ξαναπαίροντας θάρρος. Τώρα προσοχή!

Κάρφωσε τὰ μάτια του στὸ πιστολάκι καὶ φώναξε :

— Ἄν ἤρθαμε γιὰ νὰ φυλάξουμε τὸν ἱερὸ θησαυρὸ τους, ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ μέσα—κι' ἔδειξε τὴν ξεχωριστὴ καλύβα—τότε μιλήσε μὲ τὴ δυνατὴ φωνή σου, κι' ὅλοι θὰ πιστέψουνε καὶ θὰ ὑπακούσουν.

Πῆσε μὲ δύναμη τὴ

σκανδάλη. Τὸ καφούλι ἀναψε. Ἐνας δυνατὸς κρότος ἀκούστηκε. Τὸ πιστολάκι ἦτανε ἀπὸ τὰ ἀκριδὰ, καὶ τὰ καφούλια του ἀπὸ τὰ καλύτερα.

Ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ εἶχανε πέσει μπρούμυτα στὴν ἄμμο.

Ὁ ἀρχηγὸς ποὺ δέχτηκε τὴ δοκιμὴ αὐτὴ, σηκώθηκε πρῶτος.

— Ἡ φωνὴ μίλησε, εἶπε στοὺς δικούς του. Ὁδηγήστε τοὺς κοντὰ στὸν ἱερὸ θησαυρὸ.

Ἔτσι, τὰ τέσσερα παιδιὰ ὁδηγήθηκαν μπροστὰ στὴν ἱερὴ καλύβα, περνώντας ἀπὸ κατὶ στενὰ δρομάκια ὅλο στρόφες.

— Σὰν τὸ λαβύρινθο τοῦ Χάμπτον—Κόρτ, ψιθύρισε ἡ Ἀνθέα.

Ἡ πόρτα τῆς καλύβας ἦτανε σκεπασμένη μὲ δέρματα ἀπὸ ζῶα.

— Σταθῆτε δῶ καὶ περιμένετε, τοὺς εἶπε ὁ Ἀρχηγός. Μὴν τολμήσετε νὰ μπῆτε μέσα.

Ἐκεῖνος λέγοντας πέρασε κάτω ἀπὸ τὴ σκεπασμένη πόρτα.

— Ἀκοῦστε, εἶπε ὁ Κύριλλος. Ἐνας ἀπὸ μᾶς πρέπει νὰ βγῇ ἀπὸ δῶ καὶ νὰ πάει νὰ δεῖ γιὰ τὸν Ψάμμεντ.

— Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ χωριστοῦμε, εἶπε ἡ Ἀνθέα. Φτάνει ποὺ χάσαμε τὸν Ψάμμεντ. Γιατὶ νὰ περιμένουμε νὰ βγεῖ ὁ Ἀρχηγός; Μπορεῖ ν' ἀργήσει. Πάμε ὅλοι μαζὺ ἔξω στὸ χωριό. Τώρα ξέρουμε τὸ δρόμο γιὰ νὰ ξαναγυρίσουμε δῶ πέρα. Ὅπου νὰναι θάρχισε ἡ μάχη. Ἄν βροῦμε τὸν Ψάμμεντ νὰ γυρίσουμε γρήγορα σπῆτι μας. Νυχτώνει, καὶ δὲ μ' ἀρέσουνε καθόλου αὐτὲς οἱ μεριές...

Βγήκαν ἀπὸ τὸ λαβύρινθο, καὶ εἶπαν σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς πὼς θὰ φυλάξουνε τὸν θησαυρὸ τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἄλλοι θὰ πολεμοῦσαν μὲ τὸν ἐχθρό.

Κοιτάζανε ὁλόγυρά τους. Θαυμά-

σανε τοὺς ἐπιτήδους αὐτοὺς ἀνθρώπους, ποὺ εἶχαν ὀπλισθεῖ μὲ πέτρινα δπλα, τοσκαμάκοπετρες καὶ βέλη, ποὺ τᾶχανε φτειάζει μόνοι τους μὲ ὑπομονὴ καὶ τέχνη ἀφθαστη. Τὸ θέαμα ἦτανε πολὺ ἐνδιαφέρον. Τὰ βέλη τους δὲν ἦτανε σὰν αὐτὰ ποὺ ξέρουμε ποὺ τὰ ρίχνουνε μὲ τὸ τόξο. Ἦτανε σὰν ἀκόντια καὶ τὰ ρίχνανε δλόκληρα μὲ τὸ χέρι, πέρνοντας φόρα.

Ὅλοι εἶχανε δουλεῖ. Ἀκόμα καὶ τὰ παιδιὰ. Ὁ τόπος ἔμοιαζε

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Μεσημέρι κι' ἀκόμα διαβάζουν...

σὰν μηρυμυκοφωληά, ἡ σὰν ὅπως μαζεύεται ὁ κόσμος ὕστερα ἀπὸ ἕνα δυστύχημα.

Ἐνα κόκκινο χρώμα εἶχε ἀπλωθεῖ παντοῦ. Σὰν νὰ ἦταν μιά μακρυνὴ πυρκαϊά. Σὲ λίγο ὁ ἥλιος ἔδωσε, καὶ γίνθηκε μονομιὰς νύχτα.

Ἔτσι ἔδωκε ὁ ἥλιος πρὶν ὀχτὼ χιλιάδες χρόνια, καὶ φαίνεται πὼς δὲ μπόρεσε νὰλλάξει τὴ συνήθειά αὐτὴ, γιὰτὶ καὶ τώρα δῶκε πάντα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

Τὸ κορίτσι, ποὺ εἶχε γίνε φίλη τους, ἔφερε στὰ παιδιὰ μερικὰ δέρματα ζῶων καὶ τοὺς πῆγε σὲ μιά ἀπόμερη θέση.

— Ὁ πατέρας μου λέει, πὼς δὲ θὰ μᾶς ἐπιτεθοῦνε ἀκόμα, εἶπε τὸ κορίτσι στὰ παιδιὰ. Κοιμηθῆτε.

Ἦτανε μιά πραγματικὰ ὠραία ἰδέα. Βέβαια μέσα σὲ τέτοιους κινδύνους καὶ σὲ τόσα παράξενα πράγματα ὁ ὕπνος δὲν ἦταν εὐκολος γιὰ τὰ παιδιὰ. Ὅμως παρ' ὅλο τὸ φό-

δο τους καὶ τὴν ἀνησυχία ποὺ τοὺς βασάνιζε, ἡ πίστη ποὺ εἶχανε στὸν Ψάμμεντ καὶ στὴν ἀγάπη του, τοὺς ἔδινε θάρρος, καὶ ἐλπίδα πὼς δὲν θὰ χανόντουσαν.

— Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχομε νὰ κάνουμε, εἶναι νὰ κοιμηθοῦμε, εἶπε ὁ Ρόμπερτ. Δὲν ξέρω τί θὰ κάνει ἡ καυμένη ἡ παραμύθια μας ποὺ δὲ θὰ γυρίσουμε σπῆτι ὅλη τὴ νύχτα. Φαντάζομαι πὼς θὰ βάλει τὴν ἀστυνομία νὰ μᾶς γυρεῖ. Μακάρι νὰ μᾶς βρήσκανε. Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, θὰ θελα νὰ εἶχα δῶ πέρα καμμιά δωδεκαριά... πόλισμαν. Μὰ ποῦ τέτοια τύχη! Ἄς εἶναι! Καλὴ νύχτα, τώρα, πρόσθεσε ἀναστενάζοντας.

Καὶ πέρασε στὸν ὕπνο.

Τοὺς ξύπνησε ἕνας τρομερὸς ἀπαίσιος θόρυβος ἀπὸ χτυπήματα, φωνές, ἀντάρα καὶ βοή, ποὺ ὅπως

ὕστερα ἔλεγε ὁ Κύριλλος, ὅλα αὐτὰ μοιάζανε σὰ φωνές ἀνθρώπων ποὺ διψᾶνε νὰ πιοῦνε τὸ αἷμα ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου.

— Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐχθροὶ μας εἶπε τὸ κορίτσι, ποὺ ἔτρεμε μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἐπιτεθήκανε στοὺς φράχτες, καὶ τ' ἀγκάθια τοὺς ἐμποδίζονε νὰ περάσουν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

• ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΦΑΙΔΡΑ •

ΤΟ ΚΑΜΟΥΦΛΑΖ

ΕΙΚΟΝΑ Α'

— Πόσο ἐγωϊστές είναι οἱ ἄνθρωποι! σκέφτεται ἡ κυρία Κοτσιφίνα, καθὼς ἐτοιμάζεται νὰ μπεῖ στὴ φωλιά της, στὸν Ἑθνικὸ κήπο.

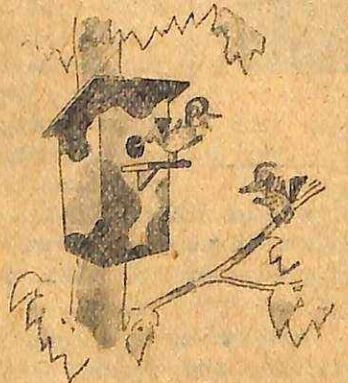

Ἀκούω στὶς ἐφημερίδες νὰ διαλαλοῦν πὼς ἔχουμε πόλεμο, κάθε σπῖτι, κάθε ἐργοστάσιο, κάθε νοσοκομεῖο, ἔχει κάνει καμουφλάζ γιὰ νὰ μὴν τὸ βλέπουν τ' ἀεροπλάνα. Μονάχα ἐμᾶς μᾶς ἀφῆσαν ἀπ' ἔξω. Πάω νὰ σκάσω ἀπ' τὸ κακό μου!

•••

ΕΙΚΟΝΑ Β'

— Ξέρεις γυναῖκα, λέει τὴν ἄλλη μέρα ὁ κύριος Κότσιφας, τὴν ὥρα ποὺ ἔλειπες, ἦρθε εἰδικὸ συνεργεῖο καὶ μᾶς καμουφλάρισε τὴ φωλιά. Ἀῦριο θὰ ξανάρθουν γιὰ νὰ μᾶς

τὴν τελειώσουν μ' ἕναν τρόπο ποὺ δὲν θὰ ἔχουμε κανένα φόβο ἀπ' τὰ ἀεροπλάνα.

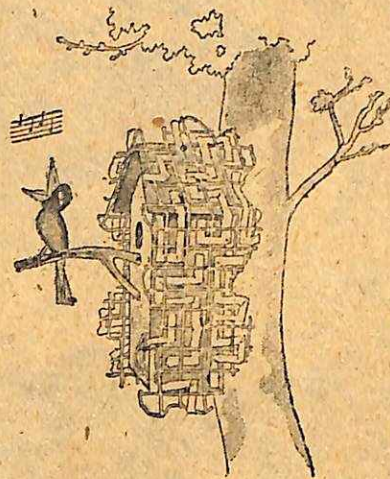
— Ὡστε δὲν μᾶς ἔχασαν οἱ ἄνθρωποι, ἔκανε χαρούμενη ἡ κυρία

Κοτσιφίνα. Μόνο ποὺ τοὺς κατηγόρησα ἄδικα!

•••

ΕΙΚΟΝΑ Γ'

— Ἀχ, πόσο εὐτυχισμένη εἰμαι! λέει ἡ κυρία Κοτσιφίνα τὸ ἄλλο πρωῒ ποὺ βλέπει τελειωμένη τὴ φωλιά της. Τὸ καμουφλάζ εἶναι ἑτοιμο. Ἀς ἔρθουν τώρα ὅλα τὰ ἀεροπλάνα τοῦ κόσμου νὰ μᾶς βορῶν. Ποτέ δὲ θὰ νικήσουν οἱ

ἐχθροὶ μας τοὺς μεγάλους μας φίλους ἀφοῦ φροντίζουν καὶ γιὰ μᾶς. Πόσο καλοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι ὅταν θέλουν!

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ Συνδρομηταὶ μου ὅταν λήγῃ ἡ συνδρομὴ των νὰ τὴν ἀνανεώσουν ἀμέσως χωρὶς νὰ μὲ υποβάλλουν εἰς τὸν κόπον καὶ τὸ ἔξοδον νὰ τὸ ὑπενθυμίζω στὸν καθένα ἰδιαιτέρως. Ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρῶτιστον χρέος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΟΥΚΚΙ

Πεθερὰ καὶ νύφη ἐπῆγαν στὸ χωράφι τους νὰ μαζέψουν τὰ κουκκιά ποὺ εἶχανε πιά ὠριμάσει.

Πιάνοντας ἡ πεθερὰ τὸ πρῶτο κουκκί τὸ ἔβαλε στὸ στόμα της.

Μὰ καθὼς δὲν εἶχε δόντια νὰ τὸ μασήσει, τὸ γύριζε ὅλο ἕνα μὲ τὴ γλῶσσα της.

Βλέποντάς την ἡ νύφη της, ἐνόμισε ὅτι ἔτρωγε συνέχεια κουκκιά καὶ φοβήθηκε πὼς περισσότερα θὰ ἔρριχνε στὴν κοιλία της, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ θὰ ἔδαζε στὰ σακκί.

Ἐνεύριασε, ἀναψε καὶ ἐκόρωσε ἀπὸ τὸ θυμὸ της καὶ ἔλεγε μέσα της: «Κακὸς περίδρομος ντέ!» «ἄμ ποὺ τὰ βάζει τόσα ποὺ τρώει!» «ἄ-χόρταγῃ εἶναι σὰν Ἄδης!»

Στὸ τέλος γιὰ νὰ τῆς κόψει τὸ μάσημα, προφασίστηκε πὼς εἶχε ἄλλη σπουδαιότερη δουλειὰ στὸ σπῖτι καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ γυρίσουν σύντομα σ' αὐτὸ καὶ ν' ἀφήσουν γιὰ ἄλλη μέρα τὸ μαζέμμα τῶν κουκκίων.

— Κάτσε κόρη μου, μὴ καὶ ἤρθαμε ἐδῶ νὰ τὰ τελειώσουμε.

— Ὅχι, ὄχι μάννα, νὰ γυρίσουμε γιὰτὶ ἡ δουλειὰ ποὺ θυμήθηκα δὲν παίρνει ἀναβολή.

Ἀμὰ φθάσανε στὴ ξώθουρα τοῦ σπιτιοῦ τους, ἡ γριά κουρασμένη νὰ φέρνει γύρω τὰ κουκκιά στὸ στόμα της, τῶφτυσε λέγοντας:

«Φταῖ, παληόκουκκο, ποὺ δυὸ ὥρες τώρα σὲ τριγυρίζω στὸ στόμα μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ σὲ μασήσω.

— Καλὲ ἀλήθεια τὸ λές; τὴ ρώτησε ἡ νύφη της.

— Ἀμ ψέμματα παιδάκι μου, τὰ ξερὰ κουκκιά νὰ μασηθοῦν θέλουν δόντια καὶ ἐγὼ ὅπως ξέρεις δὲν ἔχω. Ὁ πειρασμός μ' ἔκανε νὰ τὸ βάλω στὸ στόμα μου γιὰ νὰ βασανιστῶ.

Τότε ἡ νύφη ἐξωμολογήθηκε τὴν ὑποψία καὶ τὸ φόβο της πὼς θὰ-έτρωγε τὰ πιδὸ πολλὰ κουκκιά καὶ τῆς ἐζήτησε νὰ τὴ συγχωρήσει.

Ἀμέσως ξαναπῆγαν στὸ χωράφι καὶ μαζέψαν μὲ γέλοιο καὶ χαρὲς τὰ κουκκιά τους.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΙΣ... ΚΑΙ Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ

Θεϊκὸ ὄργανο ἡ... λατέρνα! Ἐμπειρὸς καλλιτέχνης... μουσικὸς (!) ὁ λατερντζῆς! Ὅταν ἀρχίζει νὰ γυρνᾷ τὸ καβουρδιστήρι του, μένω ἐκθαμβὸς ἀπὸ τὴ γλυκεῖα μελωδία ποὺ βγαίνει ἀπ' τὸ ὀρθογώνιο καρότσι του. Μερικὲς φορὲς προσπάθησα ν' ἀναλύσω τὸ μελωδικὸ αὐτὸ... πάταγο καὶ νὰ βρῶ ἀπὸ τί ἀποτελεῖται. Ἴδου τὸ συμπέρασμα στὸ ὁποῖο ἔφθασα. Ἡ μουσικὴ ποὺ νομίζουμε ὅτι ἀκούμε, εἶναι μιὰ τέλεια ἀκουστικὴ ἀπάτη (... ἔχει τοῦλάχιστον αὐτὸ τὸ «τέλειο» μέσα της), ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ μουσικὴ ἦταν ὅταν «γεννήθηκε» μέσα στὴ λατέρνα. Ἐδῶ μάλιστα εἶναι τὸ θαῦμα πὼς κατορθώνει καὶ βγαίνει «ἔξω» ἀπὸ τὸ καβούκι της σὰν μουσικὴ! Μιὰ μέρα καθὼς περνοῦσα πολὺ κοντὰ ἀπὸ μιὰ λατέρνα, διερωτήθηκα, μήπως εἶχε ἐγκατασταθεῖ πούθενά τριγύρω κανένας... ζωολογικὸς κήπος! Ἀκουσα κατὶ φοβερὸ νὰ βγαίνει ἀπ' ἐκεῖ μέσα! Βρυχηθμοὺς λιονταριῶν στὸ χλουβί, κοράκια νὰ κράζουν, φώκιες νὰ στριγγλίζουν, λύκους νὰ οὐρλιάζουν καί... σὰν νὰ μὴν ἐφθάναν ὅλα αὐτά, ἔξαφνα ἀρχισαν νὰ πέφτουν... κανονιὲς καὶ νὰ χτυποῦν καμπάνες! !

Ὁ λατερντζῆς εἶχε βάλει τὸ βοηθὸ του αὐτὸν ποὺ σηκώνει τὴ λατέρνα νὰ γυρίζει τὸ χερούλι της, καὶ αὐτὸς σὰν μαέστρος ποὺ εἶναι ἐπαίξει τὸ «Ντέφι» μὲ τὰ κουδουνάκια στὶς ἀκρες. Ἐδὲν μπόρεσα νὰ ὑποστῶ τὸ μαρτύριο πιδὸ πολλὰ καί... τῶβρα! σὰ πόδια! Ἀπ' τὴν βιασύνη μου, καθὼς ἔτρεχα σκουνοῦφλησα πάνω σ' ἕνα φίλο μου.

— Παλάβωσες; με ρωτᾷ.

— Ἄν θές τὴ ζωὴ σου, τοῦ λέω λαχανιασμένος, γύρνα πίσω... καὶ συνέχισα τὸ... μαραθωνιό μου! Δὲ φαντάζομαι νὰ εἶδε ὁ φίλος μου τὴ φιλοσοφία στὰ λόγια μου γιὰτὶ... ἀκόμα ξύνει τὸ κεφάλι του!

Ὅσο γιὰ μένα ἔχω ὀρκιστεῖ νὰ κρατῶ πάντα μου μιὰ ἀπόσταση τοῦλάχιστον πενήντα μέτρων ἀνάμεσα λατέρνας καὶ ἑαυτοῦ μου.

Χρυσὸς Δέων

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Πάντα μὲ χαρὰ περίμενα ν' ἀρθεῖ τὸ καλοκαίρι.

Ν' ἀκούσω τὸ παιδρὸ τραγοῦδι τῆς δεκοχτοῦς κυμένης στὰ πράσινα φυλάματα τῶν δέντρων, καὶ νὰ δῶ στὸ γαλάζιο φόντο τοῦ παραυριοῦ τὸ γοργὸ πέρασμα τῶν χελιδονιών. Κι' ὅποτε στὴν κᾶψα τοῦ μεσημεριοῦ, ν' ἀκούσω τὶς φωνὲς τῶν τζιτζικιών, μαζεμένες, νανουριστικές, μονότονες. Καὶ τὸ δειλινὸ τὸ ρυθμικὸ κρότο ποὺ κάνει τὸ ροδάκι στὰ σκιερὰ περιβόλια, ποὺ τὸ

γυρίζει ὑπομονητικὰ τὸ γαϊδουράκι, μὲ τὰ μάτια σκεπασμένα μ' ἕνα μαῦρο πανί νομίζοντας πὼς περπατᾷ καὶ πάει σὲ μακρινοὺς δρόμους.

Μὰ καὶ τὰ σπῖτια τὸ καλοκαίρι περνοῦν χαρούμενη ὄψη κάτω ἀπὸ τὸν καταγάλανο οὐρανὸ. Οἱ ἀσβεστωμένες πεζούλες τους εἶναι πάντα στολισμένες μὲ κόκκινες γαυφαλιές καὶ μυρωδάτους βασιλικούς. Οἱ αὐλὲς πλυμένες, καθαρὲς, δροσάτες. Ἀπὸ κάτω ἀπλώνεται ἡ θάλασσα ἀπέραντη, ἀστραφτερή, κι' ὁ μπάτης τὴ γεμίζει ἀσπρά μικρὰ κυματάκια. Φυσὰ δροσερός, νοτίζει τὶς χρωματιστὲς κουρτίνες τῶν παραθυριῶν κι' ὅποτε βουίζει χαρῶπα, μέσα στὰ πλατιά φύλλα τοῦ πλάτανου. Ὅμως τὸ καλοκαιρινὸ σούρουπο, κείνο ποὺ μαγεύει περισσότερο εἶναι τὸ μικρὸ λιμανάκι. Ἐκεῖ πάντα θάνα ἀραγμένες, πολλὰς ντόπιες βαρκούλες καὶ λίγα ξένα καράβια φρεσκοβαμμένα, μὲ τὰ πανιά μαζεμένα. Ὁ ἀργοσαλεύουν τεμπέλικα πάνω στὰ ἡσυχὰ νερά. Κάποιος γρίπος θὰ γυρίζει τὴν ὥρ' αὐτὴ καὶ οἱ ψαράδες ἡλιοκαμένοι ἀδύνατοι, μὲ σηκωμένα παντελόνια, βρεγμένα καὶ ξέθωρα, ἀπὸ τὴν ἄλμη τῆς θάλασσας θὰ χωρίζουν τὰ ψάρια καὶ θὰ μαζεῖουν βιαστικά τὰ δίχτυα. Ἐνῶ τὰ φρέσκα ψάρια ποὺ ἔπεσαν ἀκόμα λὲς καὶ γυρεύουν νὰ πέσουν πάλι στὴ θάλασσα.

Σ' ἕνα καράβι ἕνας μικρὸς ναύτης εἶναι ἐξαπλωμένος στὴν πλώρη καὶ τραγουδεῖ θλιμμένους σκοπούς. Πιδὸ πέρα σ' ἐν' ἀπὸ τὰ ξένα καράβια ἐτοιμάζουν τὸ βραδυνὸ φαγητό.

Ἡ νύχτα πέφτει σιγὰ σιγὰ καὶ τὸ λιμανάκι ἀρχίζει νὰ φωτίζεται ἀπὸ παντοῦ ἀπὸ στεριά καὶ ἀπὸ θάλασσα, μὲ τὰ νυσταγμένα του φαναράκια ποὺ ὅσο προχωρεῖ ἡ νύχτα ἀρχίζουν ἕνα ἕνα νὰ κλείνουν τὰ νυσταγμένα ματάκια τους.

Νίκη

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΜΑΣ

Πόσο περίεργο εἶναι:

Νὰ σὲ λένε ἔντελούς καὶ νὰ μὴν ἔχεις δεῖ ποτέ σου αὐτὸ τὸ λουλούδι.

Νὰ σὲ φωνάζουν Ἀγριοκάτσικο καὶ νὰ εἶσαι ἡσυχὸς σὰν ἀρνάκι.

Νὰ λέγεται Στραβόξυλο καὶ νὰ μὴ φέρνεις ποτέ ἀντιρροήσεις.

Νὰ εἶσαι καστανή, νὰ μὴν ἔχεις ἀνεβῇ ποτέ σου σὲ ἄλλογο καὶ νὰ σὲ λένε Ξανθὴ Ἀμαζόνα.

Καὶ τέλος νὰ μὴν ἔχεις ἰδεῖ ποτέ σου παπαρούνα καὶ νὰ λέγεται:

Ἀγριολούλουδο

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἰωάννα παιδί μου, λέει ἡ μαμά. Ἐνα καλοαναθερμμένο κοριτσάκι, δὲν

κάνει νὰ βάσει τὸν ἀντίχειρά του στὸ στόμα του.

— Καὶ ποῖο δάχτυλο νὰ βάσω;

Γενναίωψος Ἑλλην

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

(βλ. προκήρυξη στὸ φύλλο 2)

Γιὰ πρώτη φορὰ προκηρύχθηκε τέτοιος διαγωνισμὸς κι' ἴσως αὐτὸς νὰ ἦταν ὁ λόγος ποὺ δὲ σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία. Μόλις ἐννέα εἶναι οἱ ἀπαντήσεις ποὺ ἔλαβα κι' ἀπ' αὐτὲς πάλι μόνον οἱ μισὲς εἶναι ἀξίες λόγου.

Σὰς ζητοῦσα τὴ σύνθεση ἐνὸς ἡ δύο σταυρολέξων, σὰν αὐτὰ ποὺ δημοσιεύω στοὺς ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμούς, σὲ σχῆμα τὸ πολὺ 10×10, μὲ λέξεις ἀκέραιες, καὶ μὲ ἕνα γεωγραφικὸ σχέδιο ἢ εἰκόνα στὴ μέση.

Πολλοὶ ὅμως δὲν ἔδωσαν προσοχή ἢ δὲν κατάλαβαν τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ. Ἐτοῖο ὁ **Κ. Κ. Καστανιανίτσας** στέλνει ἕνα σχῆμα ποὺ τὸ λέει «τὸ σύμπλεγμα τῆς Διαπλ. τ. Παίδων» ποὺ οὔτε σταυρολέξο μπορεῖ νὰ τὸ πεῖ κανεὶς, οὔτε ἔχει τοῦλάχιστον λέξεις ἀκέραιες (λ. χ. «λύσσαξε, μελωδέ» κλπ.). Τὸ δεύτερο ποὺ στέλνει ὁ ἴδιος δὲν εἶναι παρὰ ἕνα «Κυβόλεξον» ἀποτυχημένο ὅμως, ἀφοῦ ἀπ' τὶς τέσσερις λέξεις τοῦ μία εἶναι γενικὴ καὶ ἄλλη κλητικὴ. Τὸ **Μαῦρο Βέλος**, πάλι, κάνει τὸ βασικὸ λάθος νὰ τοποθετεῖ ἔτσι τὰ «μαῦρα» ποὺ νὰ χωρίζουν τὸ σταυρολέξο του σὲ ἐπὶ μικρὰ κομματάκια! Κι' ἡ **Δαρισινή**, ποὺ δὲν πρόσεξε στὴν ἐκλογὴ τῶν λέξεων ἔχει στὸ σταυρολέξο της τέτοιες λέξεις: ἰνίοχος, ἄσε, ἔτα, ποσ, κλπ.

Τὸ σταυρολέξο τοῦ **Γεωργίου Ἀλεξανδρόπουλου** θὰ κέρδιζε πολὺ ἂν δὲν εἶχε τὶς λέξεις: πάγοσα, ἄτη, καὶ πότ. Μὰ καὶ τοῦ **Δημ. Μανολάτου** τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 σταυρολέξο θὰ διεκδικοῦσε ἴσως καὶ βραβεῖο ἂν δὲν τὸ χαλοῦσε ἡ λέξη: «ἀνάσῃ». (Γιὰ τὸ ἄλλο τοῦ ἴδιου δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ λόγος ἀφοῦ ὁλόκληρη λέξη μὲ ἐννέα γράμματα, ἡ λέξη «καλοκαίρι», δὲ διασταυρῶνται μὲ καμμιὰν ἄλλη!).

Μὰ ἂν αὐτὰ εἶναι ἀπροσεξίες ἢ ἀδυναμίες, τί νὰ πῶ γιὰ ἕνα πολὺ δυσάρεστο γεγονός ποὺ συνέβηκε σὲ τοῦτο τὸ διαγωνισμὸ; Ἐνα παιδί—δὲ θ' ἀναφέρω τ' ὄνομά του—νόμιζε καλὸ ν' ἀντιγράψῃ ἀπὸ τὴ «Μεγάλῃ Ἑλληνικῇ Ἐγκυκλοπαιδείᾳ» τὸ σταυρολέξο ποὺ παραθέτει γιὰ παράδειγμα καὶ νὰ μὴ τὸ στείλει, ἀφοῦ ἄλλαξε τοὺς ὁρισμούς καὶ ἐποπότησε τὰ ὀριζοντίως καθεῖς καὶ τὰ καθεῖως ὀριζοντίως. Πολὺ κακό! Τὸ σταυρολέξο, βέβαια, παρα-

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ, ΟΙ ΚΟΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΝΕΛΙΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Α'.

Μια φορά κ' έναν καιρό ήταν κάτι κότες. Κι' αυτές οί κότες ζούσαν. . . σέ κήπο ; σέ αυλή ; σέ μάντρα ; όχι, όχι, ζούσαν επάνω στην ταράτσα ενός σπιτιού, ενός πολύ ψηλού σπιτιού με τρία πατώματα. Μά εκεί ψηλά στην ταράτσα τους είχαν στήσει ένα ξύλινο σπιτάκι, ένα ωραίο ξύλινο σπιτάκι κλειστό από τις τρεις μεριές και καγκελωτό από μπροστά, για να μπορούν να παίρνουν οί κοτούλες λίγο αέρα και να βλέπουν τον ήλιο και τον γαλάζιο ουρανό.

Ήταν καγκελωτό λοιπόν το κοτέτσι, για να μπορούν οί κότες να βλέπουν από μέσα, μά, και για να μπορούν να τις βλέπουν οί άλλοι απ' έξω χωρίς να είναι αναγκασμένοι να μπαίνουν στο κοτέτσι. Γιατί, μα την αλήθεια, το κοτέτσι ήταν μέσα πολύ βρώμικο. Δηλαδή βρώμικο για μās, όχι όμως για τις κότες. Για τις κότες απεναντίας ήταν ένα πολύ ωραίο παχύ χαλί, καμωμένο από αχυρά, από λάσπη, από σπόρους, από μαδημένα φτερά. Έβρισκες ακόμη μαρουλλόφυλλα, στιμμένες ντομάτες ή κοτσάνια από αγκινάρες, κατά την εποχή. Μά και φλοῦδες από αγγούρια ή από πατάτες, τέλος πάντων, λίγο από όλα.

Τί όμορφο και τί μαλακό φαινόταν το χαλάκι τους

στις κότες. Τί ωραία πού μπορούσαν να τὸ σκαλίζουν ! "Αλλωστε αυτές οί κοτούλες ήταν τόσο ήμερες και τόσο ευγενικές. Μοιράζονταν τὸ κοτέτσι τους με μιὰ οικογένεια κουνελιών. Σὲ μιὰ γωνιά είχαν στήσει ὀρθή μιὰ μεγάλη κασσόνα κι' ἐκεῖ ζούσε μιὰ σταχτιά κουνέλα, μιὰ πελώρια και πολύ βαρειά κουνέλα σταχτιά με μαύ-

ρες βούλες και κοντά της μιὰ ἄλλη κουνέλα, μικρότερη. Αὐτὴ ήταν μαύρη κι' εἶχε ἄσπρες βούλες. Σὲ μιὰ ἄλλη κάσσα ζούσε μοναχός του, ὁ ἄντρας τους, ὁ κύριος κούνελος. Αὐτὸν τὸν είχαν βάλει μοναχόν του για να μπορούν οἱ δυὸ κουνέλες να κουβεντιάσουν με τὴν ἡσυχία τους και ν' ἀνασταίνουν τὰ παιδάκια τους χωρίς ἄλλη ἔννοια. Γιατί κάθε τόσο οἱ μαμάδες κουνέλες ἔβγαζαν στὸν κόσμο ἀπὸ τέσσερα—πέντε κουνελάκια ἢ κάθε μιὰ. Κάθε φορά λοιπὸν πού γινόνταν ἕνα τέτοιο πράμα ἡ

μαμά κουνέλα ἔχωνε τὰ παιδάκια της ὀκτὼ ὀλόκληρες ἡμέρες μέσα σ' ἕνα παχύ και μαλακό μάλλινο στρώμα. Τὸ στρώμα αὐτὸ τὸ ἔκανε μαδώντας τις τρίχες τῆς κοιλιᾶς της, τόσο πολὺ ἀγαπούσε τὰ παιδάκια της.

Όταν μεγάλωναν λίγο τὰ κουνελάκια ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν κάσσα τους και κατέβαιναν στὸ κοτέτσι κι' ἔπαιζαν με τις κότες.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΤΟΛΗΣ ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΙ' Ο ΛΑΓΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ
ΒΑΛΑΣΑΚΗΣ